

Percepcions nadalenes

Dc, 1/01/2014 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Un any més, pels vols del Nadal, el món experimenta un sa nerviosisme. La quitxalla ens delecta amb nades i representacions plàstiques dels pastorets, mentre compta els dies i es neguiteja esperant l'arribada dels regals que els portaran el Tió, el Pare Noel, Sant Nicolau o el Mags d'Orient. Alhora, els adults ens afanyem en la preparació de les celebracions religioses, dels diferents àpats que compartirem en família, dels guarniments dels arbres i pessebres, la preparació del cap d'any...

A més, aquí i a la resta d'Europa gaudim dels tradicionals mercats nadalens, presidits pels enllumenats dels carrers, la flaire perfumada de les espelmes i de les espècies que es barregen amb les galetes de mantega, els pastissos nadalens, els torrons..., a fi de donar-li un gust i una dolçor a un Nadal que alleugereix o agreuja el fred i la soledat del fosc hivern d'algunes ànimes de capvespre.

La gent es troba i comparteix, mentre la mainada s'embadaleix amb la visió de les diferents representacions dels protagonistes del Nadal: munten damunt els rens del trineu del Pare Noel, observen com els follets preparen les joguines que acabaran als peus del seu arbre de Nadal, o al costat dels finestrals de casa seva després d'haver recorregut milers de quilòmetres a llocs de camells i elefants magníficament guarnits. Per uns dies un sentiment d'innocència i il·lusió infantil envaeix a grans i petits, il·luminant mirades i cares de sorpresa i felicitat.

Embadalida amb el somriure de la meua filla que observa encuriosida un ren que li guinya un ull enmig de l'espectacle nadalenc, intento fer una fotografia que reculli aquest moment màgic, que en realitat sols puc retenir en tota la seva essència en el meu cor. Sense voler, mentre cerco el millor angle fotogràfic, la meua mirada s'atura davant del gest, aparentment furtiu, d'un home ben vestit, amb una bossa creuada sobre el pit, i que mira de manera trista a dreta i esquerra. Un cop comprovat que ningú l'observa, l'home gossa extreu de la seva bossa una fotografia emmarcada d'una nena d'uns 6 anys i, discretament, li parla i li mostra el ren, el sac ple de joguines el ninot de neu i l'estel de Nadal. Amb una mirada plena de tendra enyorança preserva el retrat carinyosament a la seva bossa, acaronent-lo suament. Un gest d'amor que delata un breu, però intens bri d'alegria en els seus ulls emocionats. Poc sospita del meu mirar i del calfred que recorre la meua ànima davant del seu sentir, tot i desconeixent-ne la veritable història.

Commocionada per aquesta intromissió en un sentiment d'una absència intuïda, retorno al meu endolcit Nadal, i abraço la meua filla, sentint de nou la sort que tinc i el molt que me l'estimo!